

Práce je pro nás koníčkem, shop

Tradiční řemesla vytěsňuje moderní technika nebo nezájem mladých lidí. Sedmička oslovila tři řemeslníky na Písecku a Strakonicku.

Monika Filipová
Slávka Petraková
Písek, Strakonice

Po službách autočalouníků nebo kamnářů se lidé shánějí možná jen jednou za život. Když chtějí něco zničeného opravit nebo postavit.

Kováře zase potřebují jen koňari. Klasickou práci mu ubraly továrny, které vyrábějí podkovy jako boty. Číslované podle velikosti.

1. Kovář
Povolání předurčila dnes osmapadesátiletému Františku Chmelíkovi z Písku rodinná tradice. Jeho otec a dědeček byli kováři. Už jako malý kluk proto chodil s tátou i on do kovárny, kterou měli u chalupy.

„U nás držíme toto řemeslo hodně dlouho. Máme ve stroju života, který znázorňuje příbuzenské vztahy, i matku dramatika Ladislava

Stroupežnického. Za svobodna se jmenovala Chmelíková a byla dcerou kováře,“ vzpomíná.

Také další předci pracovali pro panství Schwarzenbergů a stěhovali se po knížecích kovárnách.

František Chmelík se vyučil

v Hněvkovicích u Týna nad Vltavou a v sedmdesátém roce nastoupil do píseckého zemského hřebčince. Tam pracuje dodnes, ale už ne jako stálý zaměstnanec. Pojízdnu kovárnu má v dodávce a jezdí ke svým zákazníkům.

Od dob, kdy s řemeslem začínal, se hodně změnilo. „Dnes mám třeba plynovou výheň, jsou nové materiály, různé tmely, rychle schnoucí lepidla,“ vypočítává

Chmelík. Ani podkovy už si kovář nevyrobí. Hotové jsou lacinější, než ručně vyrobené. Kovář je proto obdává od do-
davatelů.

„Mají očíslované velikosti. Jsou různé sady, které pak vybí-

rám rovnou na kopyto,“ popisuje.

Okovat podkovu po starém způsobu, který je už k vidění spíše ve filmech, ale František Chmelík umí také. „Za minulého režimu to ani jinak nešlo,“ dodává.

Okovat koně není legrace. Stane se, že kopne a může i zabít.

„Na rozdíl od lidí ale u nich člověk ví, co může čekat. Každý rok se mi i tak nějaké zranění stane,“ usmívá se Chmelík.

Jak sám říká, zájem o jeho služby koňari mají. Přesto podle

něj už mladí o podkovařinu moc nestojí. „Spíš starší kováři, když zjistí, že se tím dá něco vydělat,“ míní František Chmelík.

Inzerce

100015395

Rychlá půjčka
až do 500 tis. Kč
PENÍZE VÁM VYPLATÍME
JEŠTĚ DNES!!!
NOVINKA !!!
Tel. 776 440 470

ANKETA

Vladimír Brabenec
78 let
stavař

Spousta řemesel už neexistuje, protože nejsou odborníci. Velmi často potřebuju něco opravit a zjistím, že to nikdo neumí. Já jsem stavař a v mojí profesi je například málo štukatérů, to je náročná práce, při které se musí hodně myslet a zároveň se nedá ta práce dobře ohodnotit. Zdánlivě je hodně pokrývačů, jenže dobří jsou jen někteří.

Jitka Šarešová
63 let
prodavačka

Myslím, že málo už je kovářů. Žádné řemeslo mi vyloženě nechybí. Na městských slavnostech jsem ale kováře viděla, nebo také hrnčíře, ale já už se spíš takových věcí zbavuju, aby se na ně neprášilo. Když se řekne barvíř, dráteník, tak vím, o co jde, třeba toho dráteníka pamatuju ještě za mého dětství. Vždycky křičel: Drátuju, letuju hrnce!

Renata Tupá
36 let
prodavačka

Narodila jsem se v Písku, teď žiju v Bernarticích, ale ani v jednom z těchto měst jsem se s nějakým zapomenutým řemeslem nesetkala. Ale abych pravdu řekla, ani mi žádné staré řemeslo nechybí, moc jich neznám. Sama jsem si vyzkoušela snad jen hrnčířství. Pak jsem ještě slyšela o lazebnících, to myslím byli nějakí natěrači, pak o barvířích, to byli malíři.

Radek Anýž
42 let
tesař-pokrývač

Mně v Písku jednoznačně ze zapomenutých řemesel chybí lazebník. Okamžitě bych k němu chodil, musela to být pohoda, pán si sednul, lazebník ho oholil. Za první republiky ještě tato živnost byla, ale pak přišel zákaz břitve kvůli hygieně. Já sám dělám řemeslo a vidím, že i nás ubývá, stejně jako stolařů, kovářů a obecně uměleckých řemesel. /kla/

Jaká řemesla vám v regionu chybí?

**plocha pro
vaši inzerci**